

stemmelser af denne Art, som endelig ere blevne vedtagne i det andet Ting; men at gaa dertil, at man krævede Politiets Indskriden i private Kontraktforhold for at tage vedkommende i Nakken og føre ham tilbage til Arbejdsstedet, vilde være en særdeles vidtgaaende Bestemmelse, som vi slet ikke kunne tænke os noget tilsvarende til i vor øvrige Lovgivning. Jeg skal derfor anmode det ærede Medlem om at begrænse sine Ønsker om Forandringer i denne Lov meget væsentligt, saaledes at ogsaa han for sit Vedkommende vil kunne bidrage til, at Loven kan komme igennem i denne Samling.

Sonne: Det er et Par af de Bemærkninger, der ere faldne under denne Debat, der have foranlediget mig til at bede om Ordet. Det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (Lewinsky) omtalte de Arbejdspriser, der betales den fremmede Arbejdskraft, og karakteriserede disse Arbejdspriser som meget tarvelige for de udenlandske Arbejdere og end tarveligere, hvis det var den Pris, der skulde anlægges overfor danske Arbejdere. Naar det ærede Medlem der nævnede, at Gennemsnitsfortjenesten pr. Dag var for Kvinder 1 Kr. 20 Øre, for Mænd 1 Kr. 58 Øre, er det jo for saa vidt rigtigt, det er den Gennemsnitsfortjeneste, der ifølge de foreliggende Oplysninger er udbetalt pr. Dag i Dagløn til disse fremmede Arbejdere, men det maa jo ikke overses, at ved Akkordarbejde stige disse Arbejdspriser til henholdsvis 1 Kr. 69 Øre og 2 Kr. 03 Øre. Men dertil kommer yderligere, at det er jo ikke disse Priser, der maa lægges til Grund ved en Sammenligning med de Priser, der kunne opnaas af danske Arbejdere under tilsvarende Forhold. Det viser sig jo nemlig, som ogsaa her oplyst, at Arbejdsgivernes gennemsnitlige Udgift ved Dagløn pr. kvindelig Arbejder er 1 Kr. 68 Øre daglig og for de mandlige Arbejdere 2 Kr. 05 Øre, og ved Akkordarbejde er Arbejdsgivernes Udgift for de kvindelige Arbejdere 2 Kr. 15 Øre og for de mandlige 2 Kr. 45 Øre, det giver et ganske andet Billede. Forholdet er jo i Virkeligheden dette, at de indenlandske Arbejdere have en Beskyttelse, nemlig den Beskyttelse, der ligger i, at Hidførelsen af udenlandsk Arbejdskraft medfører Udgift til Rejse- og Fæstepenge, Udgifter, der andrage 50 Kr., og naar vi nu se, at en kvindelig Arbejders hele Løn andrager 302 Kr., eller rettere, at Udgiften til en kvindelig Arbejder paa Dagløn andrager 302 Kr., vil det ses, at en Beskyttelse i Form

af Rejse- og Fæstepenge af 50 Kr. andrager noget som 16 pCt. af de samlede Udgifter, en Beskyttelse, som i Sammenligning med, hvad det ærede Medlem og hans Partifæller synes at ville tilmaale en dansk Arbejder, i Virkeligheden maa siges at være ret klækkelig. Og i Virkeligheden er Beskyttelsen større. Forholdet er nemlig dette, at for at faa denne udenlandske Arbejdskraft ere vi henviste til at modtage den paa et saa tidligt Tidspunkt af Aaret, at man i 5—6 Uger ubetinget helst var fri for den; i hele Marts Maaned, i hele April Maaned og i den første Halvdel af Maj Maaned er der overmaade lidt Arbejde at sysselsætte denne fremmede Arbejdskraft med, men man er nødt til at tage den for overhovedet at faa den. Altsaa, i Virkeligheden bliver denne Beskyttelse af 50 Kr. for indenlandske Arbejdere at reparere paa Arbejdsfortjenesten for et kortere Tidsrum end det, der her er regnet med. Det ærede 4de Medlem for 7ende Kreds udtalte, at det foreliggende Lovforslag var utilfredsstillende for Jylland. I den Anledning skal jeg tillade mig at udtale, at det er mig bekendt, at de i Forslaget indeholdte Bestemmelser i det store og hele ere tiltraadte med Tilfredshed af ledende jydsk Landmænd, som have haft Lejlighed til under Lovforslagets Tilblivelse at gøre sig bekendt med det og udtale sig om det.

Døcker: Jeg skal overfor den højtærede Indenrigsminister bemærke, at han noget har misforstaaet mig. Det har ikke været min Mening at ville hindre Loven. Jeg har tværtimod Følelsen af, at det er rigtigt, at vi faa en Lov angaaende disse Arbejderforhold, saa at Muligheden for, at vi kunne faa udenlandsk Arbejdskraft, kan vedblive at eksistere. Jeg har derimod med mine Bemærkninger villet gøre gældende, at der saa vidt muligt skulde handles ens overfor Arbejdere og Arbejdsgivere. Jeg skal i den Henseende kun anføre, at ved Dissenser angaaende Forstaaelsen af Kontrakter paalægges det altid Arbejdsgiveren at betale Omkostningerne, hvis Udtydningen gaar ham imod, medens det aldrig paalægges Klageren, Arbejderen, idet det offentlige betaler for ham, hvis Afgørelsen gaar ham imod. Det er dog ikke at behandle dem ens. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Sygekasser skal jeg indrømme, at hvis der blev oprettet en Sygekasse for hele Landet for udenlandsk Arbejdskraft, er min Anke angaaende dette Punkt derved afhjulpen.